

que acontecería se perdésemos

unha palabra tan só?

debeu ser Pin tan só
que plantexase en soliloquio
esa pregunta

unha palabra tan só
e as *árbores* deixarían de ter *follas*
e as *follas* un lugar
onde prenderse
as *pólas*
e as *pólas liques*
que reverdecesen o seu contorno

Pin precisaba unha palabra
tan só
e con ela
toda unha linguaxe

como filtran no vento
os obxectos a súa esencia
sen un nome
unha palabra tan só
que as defina?

e na soidade
por non poder dicir
-vén mesa
que as cadeiras agardan-

de como soubo Pin
da amizade entre elas
é outra historia

-**habería** maré

que acompañase o vento

sen *vento* e sen *maré*?-

preguntou un Pin desconcertado

unha mañá

dun gris caduco

na aula da escola

que facía un turbio amencer

polos estentóreos risos

de amigos e compañeiros

-un aroma

sen *rosa* e sen *aroma*?-

continuou

sen descanso posible

-un castigo

sen a linguaxe e o pecado?-

e a mestra de aritmética

pechou a porta tras súa

para acompañalo á enfermería

por unha palabra tan só

a papoula

tingue de vermello as superficies

porque o verán é moito máis

que unha expresión

abre as pálpebras

á mañá

á noite

por unha palabra tan só

por un sentimento

tan indescritible

que fica pendente

da mímica do xesto

nesa cadencia

a linguaxe sobrevive

porque é quen de subtraer

bágoas

sorrisos

caricias

da figuración dun sentimento

os sabores

ese conxunto tan dispar

de sensacións

amalgamadas nunha palabra

e nos termos dun particular

dun todo disperso

termos que xogan a cruzarse entre si

facendo novos sabores

que acoden

aos beizos

á lingua

para mesturarse coa brisa

e filtrarse no ouvido

co son propio da linguaxe

-**que** faría sen ti

choiva

rochas nas que a auga

esvara?-

no valor dos obxectos

que nomea

Pin é outro el

percibindo a esencia da palabra

no tacto

nun aroma distinto

na diferente visión

para conformar

con todo

unha idea

a Pin gústalle nomear
os obxectos
pechar os ollos e imaxinalos
perdéndose na forma das letras
na súa significación
na riqueza dos idiomas
identificándose con eles
cunha terra que lle é fiel
porque baixo os pés
ten forma
de t
de e
de **dobre r**
de a
cunha cor que a identifica
n
e
g
r
a
un aroma
e a forma de conca das mans
cando a prende con agarimo

Pin ama a linguaxe

o idioma

porque lle sabe a rúa

asfalto

edificio

farol

porque lle sona

a voz veciña

ao bus que o leva á escola

porque lle arrecede

a sabas limpas de mañá

a almorzo

e a cea quente ao volver para casa

son das palabras máis vellas

de onde saen os anos

a súa concepción

son as máis novas

a mocidade inxenua do futuro

do tempo que está por vir

Pin fica evoluíndo

coas palabras que aprende

cada día

facendo dos anos pasados

a moza inxenuidade do futuro

as pegadas

con Pin

son os significados

que o tempo vai deixando

sobre a pel

cada unha ten un nome

que Pin vai recollendo

como escrito en pequenos anacos

de papel

deitados no chan

son a aprendizaxe dun camiño

dominado pola linguaxe

que el mesmo lle outorga

como a composición de frases

sobre unha liña de horizonte

que remata aló

onde se perde a vista

Pin soña

con canto é quen

de nomear

de apalpar

de ulir

de degustar

como cun sentido máis

o soño constrúeo con palabras

transfórmao con palabras

e con palabras esqueceo

ao espertar

forxa Pin

unha personalidade

segundo os significados

que lle outorga ás palabras

facendo un camiño tan firme

como unha pedra que abala

e no ir e vir

aírmase a si mesmo

diantes do vento

a terra

o mar

e as estrelas

na súa redondez

o ‘a’

reafirma

a rotundidade das palabras

o ‘e’

xoga coa ambigüidade

dos termos

o ‘i’

canta

como os paxaros

rodeado de consonantes

o ‘o’

mostra asombro

na súa inocencia

o ‘u’

carecendo de tetos

rumia os significados

carentes de sentido

para que Pin

lles vaia dando forma

xogando cos termos

e os seus significados

no camiño

as fochancas

non son máis que

buracos informes

de fondura variable

os obstáculos

sortéanse

coa velocidade do vento entre os beizos

nun monosílabo

e a ledicia

de velos afastarse

mentres avanzamos

e sabe Pin
que o idioma
é como unha conspiración
onde un todos e todas
implícito
fai comprensible
a existencia dos obxectos
das súas cores e formas
diversas
dun eu
ti
ela
que comparten a mesma forma
de ver o mundo

Pin

cubre as superficies
coa tinta dos seus versos
coas palabras
recollidas da paisaxe
dos obxectos
aprendidas tamén
doutras voces
que procuraron das cinzas
os sons da diversidade
para descifralos
e facelos seus
para sempre

Por unha palabra tan só.
Poema para @s máis [nen@s](#)
Alberte Momán
- 19 -

E Pin fala

**Por unha palabra tan só.
Poema para @s máis [nen@s](#)
Alberte Momán
- 20 -**

Tamén agora a mao

quere voar

Francisco Domínguez Romero

poeta e amigo

trouxemos do tempo un verso

sacando da memoria as palabras

o son

dunha man

trémula

ficamos en silencio aínda un pouco

trazando docemente

o futuro

Haikai

(I)

son as palabras

coma o vento

a perderse nas mareas

(II)

saco as palabras

dun deserto

de murmurio e silencio

(III)

sobre a area

no deserto

as árbores de pedra

calan

son as rochas

as que me falan

da altura das montañas

que piso

dende as que berro

un ‘eu’

ben forte

e se me mostra a terra húmida

que hei pisar na baixada

falo coa forza das verbas
que deprendín
no máis fondo dos vales
no máis alto das montañas
da terra que levo adherida
nas engurras da miña pel

coa dureza da historia
nas rochas
que construíron vilas enteiras
camiños sinuosos
entre frondosos arboredos

coa firmeza do pasado
que me flúe polas veas
camiño do futuro

o pensamento váiseme
polas chairas
sobre unha herba que zoa
acompañando ao vento na partida

nunha memoria
que se fixo con palabras
constrúo a imaxe do que vou deixando
nas viaxes
para ver outros eu
diferentes
que se comunican
coas linguas que vou aprendendo
cos pasos
nunha terra que non me é máis
allea

fico contigo entre os beizos

levándote comigo

aló onde vou

miña terra

as viaxes achéganme aínda máis

ao teu arrecendo

de terra húmida

ás cores da alborada

e un solpor

que se baña nas túas augas

lévome comigo

como a terra

sempre fértil

que se adhire ao meu calzado

chego a abranguer
a significación da viaxe
esparexendo as verbas
que contiven até agora
para mostrarllas ao mundo
co ritmo incansable
dos meus pasos

somos un

inseparables

terra

ficamos unidos por unha verba

tan só

que agroma dos lazos

entre ambos

uníndome ás túas superficies

e falándome de todo

canto é posible aprender

ti e máis eu

un

como flor e primavera

un

como historia e pasado

todas as idades

nun só corpo

un ti e máis eu

que brilla

nun camiño

que é pervivencia

da nosa estirpe